

PEZSGŐ A HÓBAN

Jókedvű-komoly műalkotás

VÁROSI GÁBOR A KORTÁRS MAGYAR ÉPÍTÉSZET LEGZAVARBAEJTŐBB SZEREPLŐJE. NAGY-MITICZKY SZABOLCS ÉPÍTÉSSZEL OLYAN INSPIRATÍV SZINERGIÁT HOZTAK LÉTRE LEGUTÓBBI PROJEKTJÜK KAPCSÁN, AMI RENDKÍVÜLI VÉGEREDMÉNYHEZ VEZETETT. EGY OLYAN HÁZ SZÜLETETT, AMINEK MINDEN SZEGLETÉN ÉRZŐDI AZ ALKOTÓK KIEMELKEDŐ TEHETSÉGE, EGYMÁST MOTIVÁLÓ KREATÍV ENERGIÁJA.

Szöveg:

**Bojár Iván
András**

Építész:

**Nagy-Miticzky
Szabolcs**

Fotó:

**Darabos
György**

Városi Gábor nem építész, hanem „csak” festőművész, mindez azonban a legkevésbé sem érdekli őt. És milyen jól teszi. Hiszen mindazokat, akiknek szárnyait az alapos építészeti tervezői stúdiók során szépen lenyegegetik, azokkal szemben neki e szárnyak ma is ott díszlegnek a hátán és jókedvében szép ívű köröket lejt velük a komor táj fölött. Mi több, nemcsak örömeiben tervez, de örömeiben saját vállalkozásként fog bele egy-egy villa, társas-villa megvalósításába. Míg mások megbízóra várnak, ő önmaga megbízójává lép elő: döntéseit, választásait építészként és beruházóként egyszerre kell végiggondolnia. Ez fejlettebb szint. Összetettebb probléma-megoldást kíván, mint alkotói szerepben azon

töprengeni, hogy miként vihető bele a megbízó olyan vállalatba, amelynek eredménye az építész nevét öregbíti, de a beruházó érdekét kimutatható módon nem szolgálja.

Pár évvel ezelőtt lapunkban bemutatott Shambala-háza (OCTOGON 2008/4) után Városi most új épülettel rukkolt elő. Módszerűnek megfelelően nagyon magasra tett léce megugrásához műszaki kérdésekben jártas építészszakemberekkel vette körül magát.

Ebben az együttműködésben a vezető tervezői tiszteket betöltő Nagy-Miticzky Szabolcs rendkívüli teljesítményt nyújtott. Az építész tehetségét és érzékenységét dicséri, hogy az alkotói folyamat nem az első látvány és térerzet-vízió kifakulását hozta magával. A ház

minden szegletében a racionalitás és a szeretlenül játékos, boldogságkereső ötletesség símul egymáshoz.

Városi valamennyi eddigi háza előrelépést, fejlődést mutatott. Ezek sorozatán keresztül jutott el saját formanyelvéig. E személyes kifejezőmód azonban nem a főleg külföldi sztártervezőkre jellemző kötelező védjegy tudatos kicsiszolását célozta meg, hanem az építés élménye iránti őszinte szenvedély lenyomata. Városi épületeiben ez a szenvedélyesség a legátütőbb, leginkább szembeötlő elem. Nincs határ, amit ne kísérelne meg átlépni, s áthágásait rendszerint siker koronázza. Városi alkotói módszerének akár a képzőművészetben, akár az építészetben

A szinte extázisig fokozott szenzuális mohóság mellé Buddha szellemét állítja párba

vannak előzményei. Jeff Koons például aggályosan kerüli, hogy a neve alatt múzeumok, galériák exponált helyszíneire kerülő alkotásaihoz személyesen valaha is hozzáérjen. Fizikai értelemben ugyan nem ő állítja elő a tárgyat, de a lényeg, a szellem, az ötlet, a génusz, azaz Jeff Koons nélkül – szól a művészi üzenet, – mindazok a munkák soha nem valósulhatnak meg. Minden adott volt hozzájuk, csak éppen a lényeg, az ihletett érintés nem. Ehhez kell a művész. Így válik a tárgyból műtárgy. És ugyanígy dolgozott egy másik képzőművész, egy híres osztrák festő is, akit a világ már csak mint építész azonosított: Friedensreich Hundertwasser. Ő is valóságos építész tervezők karéjában, azok belső gátlásait felszabadítva teremtette meg építészeti formákban testet öltő, világjobbító, festői látványvízióit.

Városi álmai is szabadok, tobzódók, sőt: szentelenül tekintélyellenesek és öntörvényűek. Még a kortárs építészet sem érdekli annyira, mint egy szakmailag tájékozódni vágyó mai tervezőt. És annyira sem, amennyire a saját háza belső törvényszerűségei érdeklik, azaz amennyire ön maga világa foglalkoztatja. Egy-egy ilyen önfelfejtő feladvány igencsak hosszú játszma. Az első inspirált ötlettől, skicctől a házba költözés napjáig évek telnek el. Jó értelemben vett gátlástalan terveiben olykor hihetetlenül bonyolult számítások, gyártástechnológiai problémákat követelő részletek sokasága rakódik egymásra, s ezeken neki a csinálva-tanulja módszerével kell sikeresen felülemelkednie. Mégpedig úgy, hogy a végeredmény még mindig kötelezően magán viseli az első ötlet frissességét, könnyedségét. Nem nehezül el a külső

követelmények súlya alatt. Ehhez temérdek energia kell, s ezt Városi hedonista életszemlélete termeli újra és újra. Ha nem ilyen lenne, házaiban sem pezsegne ennyi élet, nem lüktetne-hullámozna úgy a ház, homlokzatán nem napszínnel mosolygó vitorlák fickándoznának. Ellenben pontosan ez történik. Itt-ott a józan mértékletesség, mértéktartás is egyensúlyt veszít: a tervező mániákusan végiggondol olyan apró részleteket, amelyeket olyasvalaki, akinek nincs elképzelése az érzéki és örömteli életről, azt belülről megérteni, kívülről kiszolgálni sem lesz képes soha. Ottjártamkor az életélvezet krúdyi magasságában szárnyaló rögtönzött élő mini-esszéjét hallgattam végig Várositól, hogy miért és hány fokos lejtés kell az infinity-pool két széle közt ahhoz, hogy a víz a kert esti fényeiben szerkezet nélküli, fekete vízkocka tömegeként

hasson, s a lusta áramlásban peremre tett pezsgőspohárban gyöngyöző ital télen a kinti mínuszok ellenére is az üvegláb szárán felkúszo víz-meleg hatására megőrizze optimális hőfokát. Ez az élet minden részletét átészttétizáló, dramaturgiaiilag végiggondolt élménysort megelőlegező tervezői hozzáállás egyrészt elképesztően ritka, másrészt csak olyasvalakitől remélhető, akinek eddig is volt igénye hóesésben pezsgőzni a forróvízű kültéri medencében. És Városi ilyen. Előfordult vele, nem zárom ki, talán többször is. Az optimumon tartott pezsgőspohár a perfekcionizmus metaforája, mélyen megélt tapasztalatokon nyugszik. Mi sem természetesebb hát, hogy a szélső értékek, megúszhatatlanul ellentétes életparancsok között őrlődő alkotó a szinte extázisig fokozott szenzuális mohóság mellé Buddha szellemét

A teljes-üveg falakon át közvetlen módon megélhető természet változásainak évszaktól-évszakra nyomon követett elmozdulásai komolyságot is behoznak ide

Az első inspirált ötlettől, skicctől a házba költözés napjáig évek teltek el. Városi jó értelemben vett gátlástalan terveiben olykor hihetetlenül bonyolult számítások, gyártástechnológiai problémákat követelő részletek sokasága rakódik egymásra, s ezeken neki a csinálva-tanulja módszerével kell sikeresen felülemelkednie

Városi Gábor álmai szabadok, tobzódók, sőt: szemtelenül tekintélyellenesek és öntörvényűek. A házat karakterizáló napvitorlák árnyékolják és egyben öltöztetik is az épületet

Vezető tervező

Nagy-Miticzky Szabolcs

Építész munkatárs:

**Sárkány Bence –
TÉR Alkotó Stúdió**

Művészeti tanácsadó:

Városi Gábor

Kerttervező:

Szőke Katalin

Kivitelezési vezető:

Lőrincz Gergely

Tervezés éve:

2010

Építés éve:

2012-2013

Hasznos alapterület:

400 m²

állítja párba. Az épület számos pontján térnek vissza idézetek, utalások egy tibeti mantrából, mellyel egy más irányú figyelem is teret foglal magának a házban. A teljes üveg falakon át közvetlen módon megélhető természet változásainak évszaktól-évszakra nyomon követhető elmozdulásai komolyságot is behoznak ide. Mint afféle memento mori, az őszi hulló levelek, a tavasz sarjadó fűszálai, ragacsos rügyekből kifordulni vágyó üde levélkezdeményei egy az egyes időléptékben figyelmeztetik a ház lakóit. Érdemes a falakba öltöztetett derűt megőrizve élni. Az életöröm fontosságát súlyán kezelni. Majd mind-

ezt a tudást a halálra félelem nélküli tisztelettel gondolva ellensúlyozni. Mert ez is ott van ebben a lendületes életszeretettel megvalósult házban. Ott a részleteiben, anyagaiban, tereiben, hol itt-hol ott kifutó teraszain.

Ha mindez nem lenne így, ez a ház csak egy ház lenne. Jó ház, de nem műalkotás, amely egy művész keze alól kikerülve óhatatlanul több önmagánál. Több a funkcionál, melyet tereivel szolgál, megold. Több az építészet önreflektív utalásainál, melyekkel egy hagyományos építész magát az építészet világán belül elhelyezni szokta. Ám ez a ház jókedvű-komoly műalkotás. És pont.